

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA ZA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 36867/14
Davor GROBENSKI
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 12. rujna 2017. godine u Vijeću u sastavu:

Kristina Pardalos, *predsjednica*,
Ksenija Turković,
Pauliine Koskelo, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*.

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 12. svibnja 2014. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena Vlada i odgovore na očitovanje koje je podnio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Davor Grobenski, hrvatski je državljanin koji je rođen 1993. godine i živi u Koprivnici. Pred Sudom ga je zastupala gđa K. Vuljak, odvjetnica u Koprivnici.

2. Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Podnositelju zahtjeva dijagnosticirano je lako intelektualno oštećenje. Prema raspoloživoj kaznenoj evidenciji podnositelj zahtjeva osuđen je u

ožujku 2012. (osuda je postala pravomoćna 12. travnja 2012.) za izricanje ozbiljnih prijetnji; u studenome 2012. (osuda je postala pravomoćna 29. studenoga 2012.) za krađu, a u rujnu 2013. (osuda je postala pravomoćna 23. listopada 2013.) za tešku krađu.

5. Dana 25. rujna 2013. godine podnositelj zahtjeva uhićen je i pritvoren pod sumnjom da je počinio nekoliko kaznenih djela teške krađe. Nakon uhićenja, podnositelja zahtjeva ispitalo je Općinsko državno odvjetništvo u Koprivnici. Odlučio je da neće koristiti usluge odvjetnika zbog toga što si ga ne može priuštiti i priznao je počinjenje kaznenih djela.

6. Dana 27. rujna 2013. godine Općinsko državno odvjetništvo u Koprivnici zatražilo je od suca istrage Županijskog suda u Varaždinu da odredi istražni zatvor podnositelju zahtjeva. Tvrdilo je da postoji osnovana sumnja da je podnositelj zahtjeva počinio predmetna kaznena djela, na temelju zapisnika dokaznih radnji obavljenih na mjestu događaja, zapisnika o identifikaciji podnositelja zahtjeva od strane svjedoka tijekom prepoznavanja i oduzetih dokaza, kao i podataka navedenih u odštetnim zahtjevima koje su podnijele žrtve. Općinsko državno odvjetništvo također se pozvalo na priznanje podnositelja zahtjeva i njegove prethodne osude (pogrešno upućivanje na brojeve spisa predmeta) i kaznene prijave podnesene protiv njega.

7. Istog je dana sudac istrage ispitaio podnositelja zahtjeva. Priznao je počinjenje kaznenih djela za koja se sumnjičio i izjavio je da ih više neće činiti, a to je činjenica koju je htio da se uzme u obzir prilikom odlučivanja hoće li ga se zadržati u istražnom zatvoru.

8. Sudac istrage odredio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva u trajanju od mjesec dana zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela (članak 123. stavak 1. točka 3. Zakona o kaznenom postupku). Sudac je utvrdio da je postojala osnovana sumnja da je podnositelj zahtjeva počinio kaznena djela, na temelju materijala dostupnih u spisu predmeta, osobito njegova priznanja. Sudac je nadalje naveo da izvadak iz kaznene evidencije pokazuje da je podnositelj zahtjeva bio prethodno osuđivan za kazneno djelo protiv imovine i da je, unatoč nastojanjima lokalnog centra za socijalnu skrb, ponovno došao u sukob sa zakonom. Osim toga, imao je i problem sa zlouporabom alkohola. U takvim okolnostima i uzimajući u obzir optužbe protiv podnositelja zahtjeva, sudac je smatrao da se treba odrediti istražni zatvor.

9. Paralelno s odlukom o istražnom zatvoru, podnositelju zahtjeva postavljena je braniteljica po službenoj dužnosti, gđa Vuljak (vidjeti odlomak 1. gore). Braniteljica je osporila odluku suca istrage o istražnom zatvoru pred izvanraspravnim vijećem Županijskog suda u Varaždinu. Tvrdila je da nije bilo razloga za određivanje istražnog zatvora jer je podnositelj zahtjeva priznao kaznena djela, bilo je poznato gdje se nalazi i jer je takva odluka mogla prejudicirati ishod postupka.

10. Izvanraspravno vijeće je 4. listopada 2013. godine odbilo žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdilo obrazloženje suca istrage.

11. Dana 18. listopada 2013. godine Općinsko državno odvjetništvo u Koprivnici optužilo je podnositelja zahtjeva pred Općinskim sudom u Koprivnici za tešku krađu.

12. Dana 22. listopada 2013. godine održano je ročište o produljenju podnositeljevog istražnog zatvora pred optužnim vijećem Općinskog suda u Koprivnici.

13. Na ročištu je predstavnik Općinskog državnog odvjetništva u Koprivnici zatražio produljenje istražnog zatvora podnositelju zahtjeva zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela. Braniteljica podnositelja zahtjeva tvrdila je da je podnositelj zahtjeva, koji je u to vrijeme imao devetnaest godina, imao intelektualne teškoće i probleme sa socijalnim razvojem, te da ga je policija ispitala bez prisutnosti branitelja, što ga je spriječilo da razumije svoj položaj i prava. Stoga je, prema njezinu mišljenju, priznanje podnositelja zahtjeva bio nezakonito pribavljen dokaz i nije se moglo koristiti u postupku. Podnositelj zahtjeva je sa svoje strane izjavio da sada zna što znači biti lišen slobode i da više neće činiti kaznena djela.

14. Istog je dana optužno vijeće Općinskog suda u Koprivnici produljilo istražni zatvor podnositelju zahtjeva zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela. Utvrdilo je da je osnovana sumnja prvenstveno proizlazila iz priznanja podnositelja zahtjeva, koje je bilo u skladu s ostalim dokazima u spisu predmeta, posebice zapisnikom o očevidu s mjesta događaja, identifikacijom podnositelja zahtjeva od strane svjedoka tijekom prepoznavanja i izjavama svjedoka. Također je smatralo da su prethodne osude podnositelja zahtjeva, njegov prijašnji sukob sa zakonom, činjenica da je bio nezaposlen i posebne okolnosti u kojima su počinjena predmetna kaznena djela ukazivale na to da postoji opasnost da bi mogao ponoviti kazneno djelo. Optužno vijeće odbilo je razmotriti pitanje navodne nezakonitosti priznanja podnositelja zahtjeva zbog toga što nije bilo nadležno raspraviti to pitanje, nego odlučiti o potrebi zadržavanja podnositelja u istražnom zatvoru. Također je naglasilo da se pitanje navodne nezakonitosti dokaza treba rješavati tijekom postupka za potvrđivanje optužnice.

15. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Županijskom sudu u Varaždinu, ističući da je Općinski sud u Koprivnici utvrdio postojanje osnovane sumnje koja je pretpostavka istražnog zatvora na temelju dokaza za koje je on uvjerljivo tvrdio da su nezakoniti. Istodobno je odbio ispitati bilo koju od njegovih tvrdnji koje se tiču te nezakonitosti. Također je tvrdio da se on kao osoba s intelektualnim teškoćama ne smije držati u istražnom zatvoru.

16. Županijski sud u Varaždinu je 30. listopada 2013. godine odbio žalbu podnositelja zahtjeva, potvrdivši obrazloženje Općinskog suda u Koprivnici.

17. Podnositelj zahtjeva tada je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, ponovivši svoje prethodne tvrdnje. Posebice je tvrdio da su se niži sudovi oslanjali na nezakonite dokaze, to jest priznanje koje je dao u odsustvu branitelja, prilikom odlučivanja o njegovom istražnom zatvoru.

18. Dana 28. studenoga 2013. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je podnositeljevu ustavnu tužbu kao neosnovanu zbog toga što mu je istražni zatvor produljen na temelju dovoljno utvrđene osnovane sumnje te relevantnih i dostatnih razloga koji su pokazivali na to da bi mogao ponoviti kazneno djelo. Ustavni sud Republike Hrvatske također je naglasio činjenicu da se u ustavnosudskom postupku nije moglo ispitati pitanje nezakonitosti dokaza, jer se taj postupak odnosio samo na pitanje istražnog zatvora.

19. Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske uručena je braniteljici podnositelja zahtjeva 2. prosinca 2013. godine.

20. U međuvremenu, 27. studenoga 2013. godine, istražni zatvor podnositelja zahtjeva formalno je okončan nakon što je upućen na izdržavanje kazne zatvora koja mu je izrečena u drugom kaznenom postupku koji se vodio protiv njega.

21. Kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva još uvijek je u tijeku. U međuvremenu je optužnica potvrđena i njegovo priznanje dano tijekom prvog ispitivanja prihvaćeno je kao zakonito pribavljen dokaz. Tijekom postupka pribavljen je nalaz i mišljenje vještaka koji je ukazivao na zlorporabu alkohola, poremećaj osobnosti i lako intelektualno oštećenje. Međutim, u nalazu i mišljenju je navedeno da je jasno mogao razumjeti optužbe i svoj položaj u kaznenom postupku; poznavao je svoju braniteljicu i mogao je pratiti strategiju svoje obrane.

B. Mjerodavno domaće pravo

22. Mjerodavne odredbe o istražnom zatvoru iz Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine” br. 152/2008, s naknadnim izmjenama i dopunama) citirane su u predmetu *Šoš protiv Hrvatske* (br. 26211/13, odlomak 70., 1. prosinca 2015.).

PRIGOVORI

23. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 5. stavaka 1. i 4. Konvencije da je osnovana sumnja kao pretpostavka za njegov istražni zatvor bila utvrđena na temelju priznanja koje se nije moglo smatrati zakonitim dokazom, a domaći sudovi odbili su ispitati njegove prigovore s tim u vezi.

PRAVO

24. Prigovorivši nepostojanju osnovane sumnje za određivanje njegovog istražnog zatvora i nedostatku učinkovitog postupka sudske kontrole u tom pogledu, podnositelj zahtjeva pozvao se na članak 5. stavke 1. i 4. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glase kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na slobodu i na osobnu sigurnost. Nitko se ne smije lišiti slobode, osim u sljedećim slučajevima i u postupku propisanom zakonom:

...

(c) ako je zakonito uhićen ili pritvoren radi dovođenja nadležnoj sudbenoj vlasti kad postoji osnovana sumnja da je počinio kazneno djelo ili kad je razumno vjerovati da je to nužno radi sprečavanja izvršenja kaznenog djela ili bijega nakon njegova počinjenja;

...

4. Svatko tko je lišen slobode uhićenjem ili pritvaranjem ima pravo pokrenuti sudski postupak u kojem će se brzo odlučiti o zakonitosti njegova pritvaranja ili o njegovu puštanju na slobodu ako je pritvaranje bilo nezakonito.”

A. Tvrđnje stranaka

25. Vlada je posebice tvrdila da prigovori podnositelja zahtjeva koji se odnose na korištenje navodno nezakonitih dokaza prilikom određivanja i produljenja njegova istražnog zatvora nisu bili pitanje kojim se trebalo baviti u kontekstu odluka o istražnom zatvoru, nego pitanje o kojem je trebalo odlučiti u kaznenom postupku koji se vodio protiv njega, koji je još bio u tijeku. Sukladno tome, prema mišljenju Vlade, svi prigovori podnositelja zahtjeva o tom pitanju bili su preuranjeni. Vlada je također tvrdila da podnositelj zahtjeva nije podnio ustavnu tužbu protiv prvotnih odluka o njegovu istražnom zatvoru i stoga nije iscrpio djelotvorna domaća pravna sredstva. Nadalje, Vlada je tvrdila da je istražni zatvor podnositelja zahtjeva bio zakonit i da je postojanje osnovane sumnje da je počinio predmetna kaznena djela bilo utvrđeno na osnovi brojnih dokaza dostupnih domaćim sudovima. Vlada je također tvrdila da je podnositelju zahtjeva omogućeno učinkovito sudsko preispitivanje njegova neprekinutog lišenja slobode.

26. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je osnovana sumnja da je počinio predmetna kaznena djela bila temeljena na njegovu priznanju koje je dobiveno bez nazočnosti branitelja. Takvo je priznanje stoga bilo nezakonit dokaz jer je on, kao osoba s intelektualnim teškoćama, trebao biti pravno zastupan tijekom ispitivanja. Istina je da je priznao optužbe i pred nadležnim sudovima, ali razlog tome bio je što u relevantno vrijeme nije mogao dobiti učinkovitog branitelja te zbog njegovih intelektualnih teškoća. U svakom slučaju, prema mišljenju podnositelja zahtjeva, osnovana sumnja

nije bila pravilno utvrđena na temelju dostupnih dokaza. Podnositelj zahtjeva nadalje je tvrdio da su mjerodavni domaći sudovi odbili ispitati njegove prigovore o nezakonitosti dokaza na temelju kojih je utvrđeno postojanje osnovane sumnje. Prema mišljenju podnositelja zahtjeva, sudski postupak za preispitivanje njegova istražnog zatvora trebao je osigurati jamstva jednakosti oružja između stranaka i trebao mu je omogućiti da ospori zakonitost dokaza na kojima se temeljila osnovana sumnja. Međutim, postupak preispitivanja proveden je na brzinu i nije pružio takva jamstva. Štoviše, njegov istražni zatvor bio je nerazmjernan s obzirom na njegovu dob, uvjete smještaja, intelektualne teškoće i prirodu navodnih kaznenih djela.

A. Ocjena Suda

27. Sud smatra da nije potrebno osvrnuti se na sve prigovore Vlade, budući da su prigovori u svakom slučaju nedopušteni iz sljedećih razloga.

1. Glede prigovora podnositelja zahtjeva temeljem članka 5. stavka 1. Konvencije

28. Mjerodavna sudska praksa Suda o zahtjevima članka 5. stavka 1. točke c. Konvencije navedena je, na primjer, u predmetima *Murray* protiv Ujedinjenog Kraljevstva (28. listopada 1994., odlomci 50.-63., Serija A br. 300-A); *Mooren protiv Njemačke* ([VV], br. 11364/03, odlomci 72.-81., 9. srpnja 2009.); *Lexa protiv Slovačke (br. 2)* (br. 34761/03, odlomci 46.-50., 5. siječnja 2010.); te *Simons protiv Belgije* ((odl.), br. 71407/10, odlomci 25.-33., 28. kolovoza 2012.), sve s daljnjim upućivanjima.

29. Nadalje, Sud upućuje na svoja opća načela na temelju članka 5. stavka 4. Konvencije utvrđena, primjerice, u predmetima *Nikolova protiv Bugarske* ([VV], br. 31195/96, odlomci 58.-61., ESLJP 1999-II); *Lexa* (gore citiran, odlomci 66.-69.), i *Rasul Jafarov protiv Azerbajdžana* (br. 69981/14, odlomci 140.-142., 17. ožujka 2016.), sve s daljnjim upućivanjima.

30. U ovome je predmetu podnositelj zahtjeva bio osumnjičen za nekoliko kaznenih djela krađe. Dana 27. rujna 2013. godine sudac istrage Županijskog suda u Varaždinu odredio je istražni zatvor podnositelju zahtjeva. S obzirom na dokaze koji su bili prikupljeni i djela za koja je podnositelj zahtjeva bio osumnjičen, kao i njegove prethodne osude, sudac je utvrdio da je istražni zatvor bio potreban u smislu članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela). Rješenje je potvrdilo izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Varaždinu (vidjeti odlomke 8. i 10. gore). Nakon toga, optužno vijeće Općinskog suda u Koprivnici produljilo je istražni zatvor podnositelju zahtjeva iz istih razloga, a to je rješenje potvrdio Županijski sud u Varaždinu (vidjeti odlomke 14. i 16. gore). Istražni zatvor podnositelja

zahtjeva prestao je 27. studenoga 2013. godine, kada je bio upućen na izdržavanje kazne zatvora izrečene u drugom kaznenom postupku koji se vodio protiv njega (vidjeti odlomak 20. gore). Njegov istražni zatvor trajao je stoga dva mjeseca.

31. U takvim okolnostima Sud prihvaća da je podnositelj zahtjeva zadržan u istražnom zatvoru u skladu s domaćim zakonom zbog toga što je bio okrivljen za kazneno djelo i u svrhu izvođenja pred nadležnu sudbenu vlast koja je trebala utvrditi je li ta sumnja bila opravdana ili ne. Stoga je njegov istražni zatvor u trajanju od dva mjeseca spadao u doseg članka 5. stavka 1. točke c. Konvencije.

32. Stajališta stranaka razlikuju se oko činjenice je li sumnja da je podnositelj zahtjeva počinio kaznena djela koja mu se pripisuju bila osnovana, posebice s obzirom na činjenicu da je navodno nezakonito priznanje bilo dobiveno tijekom prvog ispitivanja, bez nazočnosti odvjetnika.

33. S tim u vezi Sud primjećuje da su se domaći sudovi pozvali na opsežne materijale dobivene tijekom istraživanja, uključujući zapisnike o očevidu, svjedoke koji su identificirali podnositelja zahtjeva tijekom prepoznavanja, te dostupne izjave svjedoka. Štoviše, prilikom ispitivanja razloga za istražni zatvor podnositelja zahtjeva navedeni su konkretni i prilično detaljni razlozi. Sud stoga može prihvatiti da su takvi razlozi, na temelju raspoloživih materijala, u mjerodavno vrijeme mogli uvjeriti objektivnog promatrača da je podnositelj zahtjeva mogao počiniti kazneno djelo.

34. Što se tiče tvrdnji podnositelja zahtjeva u vezi s pozivanjem domaćih sudova na navodno nezakonito priznanje, Sud prvo primjećuje kako je već utvrdio da dok nedostatak pravnog zastupanja tijekom ispitivanja osobe koja je lišena slobode može utjecati na pravičnost kaznenog postupka protiv nje temeljem članka 6., iz te se činjenice ne može zaključiti da je istražni zatvor/pritvor te osobe povrijedio članak 5. stavak 1. Konvencije (vidjeti gore citirani predmet *Simons*, odlomak 33.). Doista, iz navodne nezakonitosti određenog dokaza ne treba nužno zaključiti da je sumnja protiv podnositelja zahtjeva bila nepotkrijepljena kada je bio zadržan u istražnom zatvoru ili da svrha njegova istražnog zatvora nije bila u skladu s člankom 5. stavkom 1. točkom c. Posebice, postojanje takve svrhe mora se razmotriti neovisno o njezinu postignuću, a točka c. članka 5. stavka 1. ne pretpostavlja da je policija trebala pribaviti dovoljno dokaza za podizanje optužbe, bilo u trenutku uhićenja ili dok je podnositelj zahtjeva bio u istražnom zatvoru. Cilj ispitivanja tijekom istražnog zatvora temeljem točke c. članka 5. stavka 1. jest da se nastavi kaznena istraga, potvrđujući ili otklanjajući konkretnu sumnju na kojoj je utemeljeno uhićenje ili istražni zatvor/pritvor (vidjeti gore citirani predmet *Lexa*, odlomak 57.).

35. Štoviše, u ovom je predmetu podnositelj zahtjeva ponovio svoje priznanje kada ga je sudac istrage ispitao na ročištu o njegovu istražnom

zatvoru (vidjeti odlomak 7. gore) i u svojoj naknadnoj žalbi koju je podnio putem braniteljice (vidjeti odlomak 9. gore). Osim toga, primjećuje se da je na ročištu o produljenju istražnog zatvora podnositelj zahtjeva izjavio, dok ga je branila odvjetnica, da sada zna što znači biti lišen slobode i da više neće činiti nikakva kaznena djela (vidjeti odlomak 13. gore). S tim u vezi također valja napomenuti da je u nalazu i mišljenju vještaka navedeno da je podnositelj zahtjeva jasno mogao razumjeti optužbe i svoj položaj u kaznenom postupku; poznao je svoju braniteljicu i mogao je pratiti strategiju svoje obrane (vidjeti odlomak 21. gore). Iz toga slijedi da je podnositelj zahtjeva priznao optužbe ne samo tijekom prvog ispitivanja već je to priznanje i nekoliko puta dobrovoljno ponovio tijekom postupka.

36. U svjetlu gore navedenih razmatranja, primjećujući također da podnositelj istražni zatvor nije bio pretjerano dug ili na drugi način nerazmjeran, Sud prihvaća da je bio u skladu s člankom 5. stavkom 1. Konvencije.

2. Glede prigovora podnositelja zahtjeva temeljem članka 5. stavka 4. Konvencije

37. S obzirom na prigovor podnositelja zahtjeva koji se odnosi na opseg sudskog preispitivanja rješenja o određivanju i produljenju njegova istražnog zatvora, Sud primjećuje kako nema sumnje da su podnositelj zahtjeva i njegova braniteljica imali široke mogućnosti sudjelovanja u postupku, da su dobili pristup relevantnim materijalima i da su mogli iznijeti sve tvrdnje u korist obrane na usmenim ročištima pred nadležnim sudskim tijelima. Štoviše, prigovori podnositelja zahtjeva ispitani su na više razina pred nadležnim domaćim tijelima, uključujući Ustavni sud Republike Hrvatske.

38. Sud također primjećuje da u njegovoj sudskoj praksi temeljem članka 5. stavka 4. Konvencije ne postoji ništa što ukazuje na to da su domaći sudovi dužni izvršiti potpunu ocjenu zakonitosti dokaza iznesenih protiv optuženika u kontekstu odluka o istražnom zatvoru/pritvoru. Kao što je već gore objašnjeno, to se pitanje prvenstveno mora ispitati u kontekstu kaznenog postupka o osnovanosti optužbi (vidjeti odlomak 34. gore; vidjeti i predmet *Rafiq Aliyev protiv Azerbajdžana*, br. 45875/06, odlomak 78., 6. prosinca 2011.). Štoviše, takva bi ocjena postupak mogla učiniti nedjelotvornim iz perspektive zahtjeva za brzim donošenjem odluke temeljem članka 5. stavka 4. Konvencije (vidjeti dodatno predmet *Patsuria protiv Gruzije*, br. 30779/04, odlomak 52., 6. studenoga 2007.).

39. Obzirom na navedeno, Sud naglašava da dok članak 5. stavak 4. Konvencije ne nameće obvezu sucu koji ispituje žalbu protiv odluke o istražnom zatvoru uzeti u obzir svaku tvrdnju sadržanu u podnesku žalitelja, njegova bi jamstva bila lišena svoje biti ako bi sudac, oslanjajući se na domaće pravo i praksu, mogao smatrati nebitnim ili zanemariti konkretne činjenice na koje se poziva istražni zatvorenik, koje bi mogle učiniti

dvojbena postojanja uvjeta neophodnih za „zakonitost“ lišenja slobode u smislu Konvencije (vidjeti gore citirani predmet *Nikolova*, odlomak 61.). Sukladno tome, nije isključeno da odbijanje ispitivanja dopuštenosti i dokazne snage osobito važnog dokaza može otvoriti pitanje u vezi s opsegom preispitivanja postojanja osnovane sumnje koja opravdava istražni zatvor podnositelja zahtjeva (vidjeti, na primjer, predmet *Becciev protiv Moldavije*, br. 9190/03, odlomci 75.-76., 4. listopada 2005.).

40. Međutim, u ovome predmetu Sud primjećuje, imajući u vidu gore navedena utvrđenja iz članka 5. stavka 1. točke c. Konvencije (vidjeti odlomke 33.-36. gore), da se odbijanje domaćih sudova da se bave zakonitošću i dopuštenošću prvotnog priznanja podnositelja zahtjeva u kontekstu postupka o istražnom zatvoru ne može tumačiti kao zanemarivanje konkretnih činjenica koje su ključne za utvrđivanje postojanja osnovane sumnje da je počinio predmetna kaznena djela (usporediti s predmetom *Giosakis protiv Grčke (br. 2)*, br. 36205/06, odlomak 79., 12. veljače 2009.).

41. Doista, konkretne činjenice u tom pogledu proizašle su iz niza stavki u raspoloživom materijalu, koje su domaći sudovi ispitali i usporedili s priznanjem podnositelja zahtjeva prilikom utvrđivanja postojanja osnovane sumnje potrebne za njegov istražni zatvor. U takvim okolnostima i s obzirom na činjenicu da se Sud mora ograničiti, koliko je to moguće, na ispitivanje konkretnog predmeta koji je pred njim (vidjeti, primjerice, predmet *J.N. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 37289/12, odlomak 100., 19. svibnja 2016.), Sud ne smatra da je opseg preispitivanja zakonitosti i razumnosti razloga za istražni zatvor podnositelja zahtjeva bio neprimjeren ili na drugi način u suprotnosti sa zahtjevima članka 5. stavka 4. Konvencije.

42. Stoga slijedi da su prigovori podnositelja zahtjeva na temelju članka 5. stavaka 1. i 4. Konvencije očigledno neosnovani i da ih se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom a. i stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 5. listopada 2017. godine.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Kristina Pardalos
Predsjednica

© 2017 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.